

[Gustav Pedersen.]

at lægge dem paa de rene og billige Forbrugsvarer.

Den samme Betragtning gælder to Grupper som Glødelamper og Radiorør, der finansielt ikke spiller en særlig stor Rolle, men som er rene Brugsartikler og ikke nogen egentlig Luksus; det er Grupper, som i sin Tid kun kom med, fordi man i den vanskelige Situation under Krigen praktisk talt var nødt til at skrabbe Bunden.

Lettelser som de foreslaaede kan ikke forskyde den almindelige finansielle Stilling, og jeg synes derfor, at der er Grund til, naar man alligevel kodificerer en Række af Afgiftssatserne, at man saa tog dem op ogsaa til rent finansiell Revision og pillede de rene Urneligheder ud.

Derimod er jeg klar over, at de store Artikler, der findes her, Øl, Tobak og Spiritus, drejer sig om saa store Beløb, at hvis de skal nedsættes, skal der skaffes Kompensation paa anden Vis og selvfølgelig Kompensation af en saadan Størrelse, at der ikke sker en Forringelse af den finansielle Situation. Her vil jeg gerne sige, at mit Parti er indstillet paa at gaa ind i en positiv Forhandling, for saa vidt der er Mulighed for at lette Trykket paa de Felter, hvor det efterhaanden er blevet saa haardt, at det kan komme til at ramme en Række Menne-sker langt videre, end det egentlig har været Formaalet. Det mest naturlige vil, som jeg allerede har nævnt, være at søge Kompensation gennem den direkte Beskatning.

I Forbindelse med Forelæggelsen af Lovforslagene har der endelig ogsaa af den højt-ærede Finansminister været omtalt Bestræbelserne for ikke blot at skabe finansiell Balance, men ogsaa at bringe større Ligelighed mellem Købeevnen og Forbrugsmulighederne. I den Anledning vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger vedrørende Nedbringningen af Købeevnen.

Jeg maa for det første henvise til de Forslag, der blev stillet af mit Parti under Behandlingen af Eengangsskatten. Det er vor Opfattelse, at disse Forslag i langt større Udstrækning end det Forslag, der blev vedtaget, vilde have nedbragt den skadelige Købeevne. Det vilde paa mange Maader have været en Fordel ikke blot for Staten med Hensyn til dens videre Forpligtelser, men ogsaa for Erhvervslivet, hvis en betydelig større Del af de ledige Penge var blevet inddraget af Staten. Alene af den Grund har vi Ret til at sige, at det ikke er vor Skyld, at Spørgsmaalet om Misforholdet mellem Købeevnen og den til Salg værende

Beholdning af Forbrugsvarer stadig væk giver Anledning til Betæneligheder.

Men jeg maa dertil gøre opmærksom paa, at den overflødige Købeevne, som man taler om, ikke i nær saa stor Udstrækning, som man synes at ville hævde, ligger paa de mere jævne Indtægter. De meget store Arbejderindtægter, som Tid efter anden kunde konstateres under Krigen ved Værnemagerarbejde eller værnemagerpræget Arbejde, er jo i det store og hele forsvundet. Jeg tror ogsaa, at de særlig store Fortjenester, der Tid efter anden tales om paa Grund af den ret følelige Mangel paa Arbejdskraft, man har paa visse Felter, i høj Grad er overdrevet. Selvfølgelig er der Omraader, hvor Mangelen paa Arbejdskraft medfører noget højere Løn end de Minimallønninger, der er blevet aftalt, eller de Lønninger, der tidligere har været betalt paa det paagældende Omraade. Men det er for det første slet ikke i det Omfang, som man er tilbøjelig til at hævde, og det er i mange Tilfælde heller ikke Beløb af en saadan Størrelse, at det skulde give Anledning til saa store Betæneligheder, som ofte fremsættes. Dertil kommer, at naar der nu efterhaanden bliver Tale om at købe en Del Varer til Dækning af de mange Huller, der har været i Hjemmene og i Garderoben i de sidste Par Aar, vil store Dele af det, man kalder den overflødige Købeevne, blive afløst af Mangel paa Købemidler selv til de nødvendige og elementære Ting.

Jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg paastaar, at langt det overvejende Fler-tal af Lønarbejdernes og Tjenestemændenes Lønninger ikke giver Plads for nogen overflødig Købeevne. Deres Budgetter er i mange Tilfælde i Forvejen saa anspændte, at der ikke derfra kan motiveres nogen Grund til særlige Foranstaltninger for at skære Købeevnen ned. Vi maa heller ikke glemme, at ud over de ekstra Udgifter, disse Befolkningsdele har faaet gennem Forbrugsafgifterne, har de praktisk talt alle sammen faaet en ret stærk Stigning i deres direkte Skatter. Deres Skat er derved blevet for høj; Indtægten burde i Dag ligge med en betydelig lavere Skatteprocent end forhen, fordi den trods Stigningen nu kun knap og nap dækker de almindelige faste Udgifter, og hvad der er nødvendigt til Dagen og Vejen. Trods det har de maattet tage Stigningen i Procentsatserne. For Kommuneskattens Vedkommende er Omlægningen af Nulpunktet jo kun foregaaet langsomt og slet ikke i samme Omfang, som Pengenes Købeevne er forringet. Det har altsaa be-